

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobce: T. N.
bytem

zastoupen JUDr. Emilem Flegelem
advokátem se sídlem K Chaloupkám 3170/2, 106 00 Praha 10

proti

žalovanému: Krajský úřad Jihomoravského kraje
sídlím Žerotínovo náměstí 449/3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 4. 2018, č. j. JMK 54470/2018,
sp. zn. S-JMK 51103/2018/OD/VW,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce napadl u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“) svou žalobou rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 4. 2018, č. j. JMK 54470/2018, sp. zn. S-JMK 51103/2018/OD/VW (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru dopravněsprávních činností, ze dne 19. 2. 2018, č. j. ODSČ-64981/17-18, sp. zn. ODSČ-64981/17-DUJ/V (dále též „prvostupňové rozhodnutí“ nebo „rozhodnutí o přestupku“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále též „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit tím, že jako provozovatel vozidla tov. zn. R., RZ: ..., v rozporu s ust. § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla silničního provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem; porušení pravidel silničního provozu spočívající v neoprávněném stání uvedeného vozidla, tedy porušení povinnosti podle ust. § 39 odst. 5 zákona o silničním provozu, mající znaky přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona, bylo Městskou policií Brno zjištěno dne 5. 2. 2017 v 12:33 hod., a to na pozemní komunikaci ulice Pellicova 1 v Brně. Za spáchání uvedeného přestupku byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Napadené rozhodnutí

2. V rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný nejprve zrekapituloval dosavadní průběh řízení. Ve vztahu k jednotlivým odvolacím námitkám poté uvedl, že bylo místo spáchání přestupku správně označeno číslem popisným budovy na protější straně ulice. Z pořízené fotodokumentace je dále zřejmé, že vozidlo žalobce nebylo zaparkováno na vyznačeném parkovišti, ale na chodníku, který má odlišnou dopravně-stavební úpravu (zvýšený obrubník, dláždění).
3. Co se týče materiální stránky přestupku žalobce jako provozovatele vozidla, byla podle žalovaného naplněna již samotným vytvořením potenciálně nebezpečné situace, přičemž nebylo povinností prvostupňového správního orgánu posuzovat také společenskou škodlivost jednání řidiče vozidla, ale pouze to, zda jím byly naplněny formální znaky přestupku. K tomu žalovaný doplnil, že se v případě přestupku provozovatele vozidla zavinění nevyžaduje.
4. Podle názoru žalovaného proto bylo prvostupňové rozhodnutí vydáno v souladu se zákonem, a to na základě skutkového stavu věci, který byl zjištěn bez důvodných pochybností. Byly splněny podmínky podle ustanovení § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu, neboť totožnost řidiče nebyla známa ani zřejmá z podkladu pro zahájení řízení o přestupku a přestupkové jednání nebylo možno projednat uložením pokuty v blokovém řízení.

5. Uložená pokuta byla stanovena na spodní hranici možného zákonného rozpětí, a tedy přiměřená a odůvodněná. Žalovaný rovněž neshledal důvody pro mimořádné snížení výměry pokuty podle ustanovení § 44 zákona č. 250/2016 Sb.

III. Žaloba

6. Žalobce namítal, že bylo vozidlo zaparkováno na adrese Pellicova 16/2b, tedy nikoliv na adrese Pellicova 1, a to ani na protější straně ulice, jak bylo upřesněno v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Tato skutečnost podle žalobce spolehlivě vyplývá ze srovnání policejní fotodokumentace s veřejně dostupnými mapovými podklady, které jsou v žalobě obsaženy. V době údajného spáchání přestupku tedy vozidlo žalobce stálo na jiném místě, než je uvedeno v policejní dokumentaci a ve výroku prvostupňového rozhodnutí.
7. Žalobce poukázal na ustanovení § 93 zákona č. 250/2016 Sb., a uvedl, že smyslem přesného vymezení skutku ve výroku je to, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jiným jednáním. Pouze z řádně formulovaného výroku rozhodnutí lze zjistit, zda a jaká povinnost byla porušena a jaká sankce byla uložena. Výrok napadeného rozhodnutí je co do místa spáchání přestupku chybný, ačkoliv má být po obsahové stránce jasný srozumitelný, přesný a určitý. To způsobuje bez dalšího nezákonnost napadeného rozhodnutí.
8. K tomu žalobce doplnil, že je na policejní fotodokumentaci viditelně zachyceno dopravní značení začátku obytné zóny a parkoviště, které se nachází na samotné začátku dané pozemní komunikace, tedy před místem, kde bylo vozidlo zaparkováno. K tomu žalobce doplnil, že pouze nepatrné snížení a následné zvýšení obrubníku nemá jiný účel než usnadnit najíždění vozidel, což je pro parkoviště zcela typické. Stejně podmínky byly dány v místě, kde bylo vozidlo žalobce zachyceno, neboť je zde obrubník na rozdíl od protější strany pozemní komunikace snížen.
9. V postupu policistů, kteří místo spáchání přestupku označili adresou Pellicova 1, spatřoval žalobce znaky účelového jednání, neboť by v takovém případě jeho vozidlo stálo sice v obytné zóně, ale ještě před dopravní značkou určující začátek úseku označeného jako parkoviště. O tom podle žalobce svědčí rovněž skutečnost, že bylo ze strany policistů zdokumentováno pouze dopravní značení začátku obytné zóny, která sama o sobě parkování neumožňuje.
10. Správní orgány poté závěry policistů ve svých rozhodnutích převzaly, přestože si musely být na základě pořízené fotodokumentace a mapových podkladů vědomy toho, že bylo místo spáchání přestupku označeno nesprávně. Z těchto důvodů žalobce navrhl, aby krajský soud napadené a prvostupňové rozhodnutí zrušil a uložil žalovanému povinnost nahradit náklady soudního řízení.

IV. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

11. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že trvá na skutkových a právních závěrech učiněných v napadeném rozhodnutí. Podle jeho názoru totiž z pořízené fotodokumentace a pasportu pozemní komunikace vyplývá, že se v daném místě sice nachází parkoviště, ale to je vymezeno nejen dopravní značkou, ale rovněž odlišnou dopravně-stavební úpravou, včetně vytvoření zálivu spolu se zúžením chodníku.

12. V místě spáchání přestupku nebylo parkování vozidel povoleno, přičemž je argumentace snížením chodníku irelevantní, neboť se v daném místě nachází kvůli blízkým výjezdům z garáží. Proto žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
13. K vyjádření žalovaného podal žalobce stručnou repliku, ve které opětovně zdůraznil, že bylo místo spáchání přestupku nesprávně označeno jak v policejní dokumentaci, tak ve výroku prvostupňového rozhodnutí, přestože se jedná o jednu z jeho zákonných náležitostí, jak stanovuje ust. § 93 odst. 1 písm. a) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „nový přestupkový zákon“). Kromě toho žalobce připomněl, že se odlišná dopravně-stavební úprava vztahuje k jinému místu pozemní komunikace, přičemž bylo jeho vozidlo zaparkováno za dopravní značkou parkoviště, jejíž platnost nebyla nijak ukončena.

V. Správní spis

14. Ve správním spisu se nachází oznámení přestupku a policejní fotodokumentace zachycující místo jeho spáchání, včetně na dané pozemní komunikaci umístěného dopravního značení začátku obytné zóny (IZ 5a), jednosměrného provozu (IP 4b) a parkoviště (č. IP 11c). Na základě těchto podkladů byl žalobce jako provozovatel vozidla vyzván k úhradě určené částky nebo sdělení údajů o totožnosti řidiče. Jelikož na výzvu nereagoval, bylo oznámení ve věci spáchání přestupku neznámým pachatelem podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu odloženo a vůči žalobci jako provozovateli vozidla byl vydán příkaz ze dne 4. 10. 2017, kterým byla žalobci uložena za přestupek pokuta 1500,- Kč a proti kterému žalobce podal odpor.
15. Prvostupňový správní orgán pokračoval ve správním řízení a za účelem zjištění skutkového stavu věci provedl dne 10. 1. 2018 za účasti žalobce dokazování mimo ústní jednání. V tomto kontextu byl do správního spisu založen pasport dané pozemní komunikace a veřejně dostupný mapový podklad, do kterého bylo vyznačeno místo spáchání přestupku. Současně prvostupňový správní orgán přistoupil k výsledku jednoho ze zasahujících policistů str. Martina S..
16. Svědek k věci mimo jiné uvedl, že Městská policie Brno provádí na dané pozemní komunikaci pravidelnou kontrolu vozidel, přičemž je policejní vozidlo zaparkováno mezi domy na ulici Pellicova 1 a 3. V této souvislosti je běžně zdokumentována dopravní značka na začátku ulice a vozidla, která se dopustila přestupku. Po celou dobu příslušná hlídka sleduje situaci, zda se v okolí nepohybuje řidič vozidla, neboť se v blízkosti nachází školka. Běžně musí policisté řešit větší množství přestupků, proč se na místě zdrží minimálně 20 minut. Žalobce ke svědkovi neměl žádné otázky.
17. Následně bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, proti kterému se žalobce odvolal. Konkrétně argumentoval tím, že nebylo prokázáno naplnění formální a materiální stránky přestupku. Stejně tak se prvostupňový správní orgán nezabýval otázkou zavinění, přičemž nezohlednil zásadu materiální pravdy a presumpce nevinoty. Správní spis byl poté postoupen žalovanému, který vydal napadené rozhodnutí.

VI. Posouzení věci krajským soudem

18. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).
19. V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
20. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
21. Žaloba **není důvodná**.
22. V žalobě byly namítány nedostatky ohledně zjišťování skutkového stavu věci a právní kvalifikace. Konkrétně žalobce poukázal nejen na nesprávné označení místa spáchání přestupku ve výroku prvostupňového rozhodnutí, ale také na skutečnost, že se jedná o úsek pozemní komunikace, kde je parkování dopravní značkou povoleno. Podle názoru žalobce pak nelze opomenout ani účelový postup policistů, kteří záměrně nezdokumentovali veškeré osazení dopravního značení, což bylo postupem správních orgánů aprobováno.
23. Krajský soud předně uvádí, že mezi stranami není sporná okolnost, v jakém místě obytné zóny vozidlo v rozhodnou dobu stálo, ale zda se jednalo o parkoviště ve smyslu ust. § 39 odst. 5 zákona o silničním provozu, a to na adrese Pellicova 1, jak bylo ve výroku prvostupňového rozhodnutí vymezeno. V tomto ohledu je vhodné připomenout, že byl skutkový stav věci zjišťován nejen na základě policejní dokumentace, ale rovněž svědecké výpovědi jednoho ze zasahujících policistů, veřejně dostupného mapového pokladu (pořízeno správním orgánem na internetovém portálu www.mapy.cz) a pasportu dané pozemní komunikace.
24. Pokud se jedná o označení místa spáchání přestupku, dává krajský soud žalobci částečně za pravdu v tom, že mohlo být jak ze strany policistů, tak správních orgánů lépe specifikováno. Ostatně již z výše uvedeného mapového podkladu vyplývá, že se budova na adrese Pellicova 1 skutečně nachází na samotném začátku pozemní komunikace, přestože je současně poloha vozidla žalobce šipkou vyznačena stejně jako na policejní fotodokumentaci opodál, resp. u obytného domu na adrese Pellicova 2b. Tvrzení žalovaného, že se jedná o protější budovu je tedy nepřesné, stejně jako závěr o tom, že není budova přiléhající k místu spáchání přestupku číslem popisným vůbec označena.
25. Z uvedeného však nelze automaticky dovozovat účelovost jednání policistů či oprávněných úředních osob správního orgánu, jejichž nestrannost nebyla v řízení důvodně zpochybněna. Žalobce byl ostatně podání svědecké výpovědi policisty S. osobně přítomen, aniž by mu položil jakoukoliv otázku týkající se způsobu zdokumentování přestupku a dopravního značení, které bylo na fotodokumentaci zachyceno (včetně dopravní značky označující parkoviště).
26. Ačkoliv se tedy jedná o drobnou vadu ve vymezení popisu skutku, nemá podle názoru zdejšího soudu sama o sobě za následek nezákonnost rozhodnutí o přestupku. Ve

vztahu k otázce právní kvalifikace by totiž mělo nepřesné označení místa spáchání přestupku zásadní vliv pouze za předpokladu, že by bylo parkování na chodníku na adrese Pellicova 1 zakázáno, zatímco na adrese Pellicova 2b (místo spáchání přestupku) povoleno. V tomto ohledu musí dát krajský soud správním orgánům za pravdu v tom, že z podkladů založených ve správním spisu vyplývá, že nelze platnost dopravní značky označující začátek parkoviště vztáhnout rovněž na místo, kde bylo stojící vozidlo žalobce policisty zdokumentováno.

27. Žalobce v této souvislosti argumentoval tím, že bylo vozidlo zaparkováno až za příslušnou dopravní značkou, jejíž platnost nebyla ukončena. K tomu krajský soud dodává, že se jedná o zcela běžnou situaci v silničním provozu, kdy je na konkrétní pozemní komunikaci v obci dopravní značkou vyznačen pouze začátek úseku určeného pro kolmé či šikmé nebo stejně jako v tomto případě podélné parkování. K ukončení platnosti dané informativní dopravní značky může totiž docházet různým způsobem, jak ostatně stanovuje ust. § 3 odst. 7 vyhlášky č. 294/2015 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška“): *„Platnost informativních značek označujících parkoviště končí 5 m před hranicí nejbližší křižovatky, není-li způsob a uspořádání dovoleného stání vyznačen vodorovnými dopravními značkami nebo není-li platnost informativních značek označujících parkoviště ukončena jiným způsobem. Vjezd na místa ležící mimo pozemní komunikace nebo výjezd z nich platnost těchto dopravních značek přerušuje.“*
28. Podle názoru zdejšího soudu lze pod formulaci „ukončení platnosti informativních značek označujících parkoviště jiným způsobem“ podřadit rovněž změnu stavebně-technické úpravy pozemní komunikace, a to typicky opětovným rozšířením navazující části vozovky, zvýšením obrubníku, použitím jiného vzoru dláždění apod. Pokud se žalobce dovolával platnosti dopravní značky „Parkoviště podélné stání“ (č. IP 11c), je z obsahu policejní fotodokumentace a pasportu dané pozemní komunikace dovoditelné, že se vztahovala pouze na úsek vymezený parkovacím zálivem, který byl za tímto účelem vytvořen. V něm se však vozidlo žalobce v rozhodnou dobu nenacházelo, což ostatně nebylo v řízení nijak zpochybněno.
29. V tomto kontextu se lze dále ztotožnit se žalovaným v tom, že snížení obrubníku v místě spáchání přestupku (před domem na adrese Pellicova 2b) přímo souvisí s tím, že se v jeho bezprostřední blízkosti očividně nacházejí výjezdy z garáží, jejichž využití ze strany oprávněných osob má být tímto usnadněno. V nyní posuzované věci je navíc podstatné, že bylo žalobci na principu objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla kladeno k tíži jednání neznámého řidiče spočívající v porušení povinnosti podle ust. § 39 odst. 5 zákona o silničním provozu, tedy stání vozidlem v obytné zóně mimo místa označená jako parkoviště. Stavebně-technická úprava tak není v tomto ohledu relevantním argumentem, neboť se jednalo o místo, kde již dopravní značka označující parkoviště neplatila.
30. Z hlediska právní kvalifikace tedy byly naplněny formální znaky přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) ve spojení s ust. § 39 odst. 5 zákona o silničním provozu, přestože vozidlo žalobce skutečně stálo před domem na adrese Pellicova 2b, jak vyplývá z obsahu spisové dokumentace.

31. Kromě toho se krajský soud zabýval tím, zda mohlo mít nepřesné vymezení místa spáchání přestupku ve výroku prvostupňového rozhodnutí vliv na jeho nezaměnitelnost s jiným skutkem, v důsledku čehož by mohlo dojít k nepřípustnému dvojímu postihu téhož jednání (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2017, č. j. 3 As 114/2016 – 46; rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).
32. V tomto ohledu je vhodné připomenout, že ke konkretizaci přestupku zásadně dochází prostřednictvím většího množství skutkových okolností, tedy nejen uvedením místa, ale rovněž času a způsobu jeho spáchání (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2013, č. j. 7 Afs 59/2013-35).
33. V nyní projednávané věci pak bylo ve výroku prvostupňového rozhodnutí uvedeno, že se neznámý řidič dopustil vozidlem žalobce jednání majícího znaky přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu tím, že dne 5. 2. 2017 v 12:33 hod. na ulici Pellicova 1 v Brně stál v rozporu s ust. § 39 odst. 5 téhož zákona, tedy v obytné zóně mimo místa označená jako parkoviště. Krajský soud je toho názoru, že se i přes dílčí pochybení správních orgánů ve vztahu k vymezení místa spáchání přestupku (viz výše) jedná díky uvedení přesného časového údaje o konkretizaci, která záměnu přestupku s jiným skutkem spáchaným daným vozidlem dostatečně vylučuje.

VII. Závěr a náklady řízení

34. Ze všech shora uvedených důvodů bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
35. O nákladech soudního řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, pročež se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 26. listopadu 2019

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.